Aurel CSATO

Universitatea "Lucian Blaga" din Sibiu, Facultatea de Ştiinţe Politice, Relaţii Internaţionale şi Studii Europene
"Lucian Blaga" University from Sibiu, Faculty of Political Sciences, International Relations and European Studies

Aspecte din istoria şi organizarea Clubului Bilderberg (III)

Bilderberg Club. Aspects regarding its History and Organization

The present article refers to Bilderberg Society and it's impact concerning world decisions. The author writes about the connections between Bilderberg Society and Council of Foreign Relations, "Skull and bones" Order and Trilateral Commission. Any of these organizations are well outlined. There is revealed the initiation ritual of bilderbergs and it's role in what means the control of it's members. Also there are presented three of the "Bilderberg" Conferences held this decade. The important role of the club is confirmed by the conferences content which weight a lot in taking decision on international scene.

Keywords: Calea Dumbrăvii, nr. 34, , Sibiu, România,
tel: +40-(269) 42.21.69, fax: +40-(269) 42.21.69, e-mail: *spriss@ulbsibiu.ro*

Institution's address: B-dul Eroilor, nr. 29, Braşov, tel. 0268.474059, e-mail: *f-litere@unitbv.ro*

Personal e-mail: *aurel_sibiu@yahoo.com*

Autenticul guvern de la Washington este invizibil şi-şi exercită puterea din spatele scenei.
Felix Frankfurter
(judecător la Curtea Supremă a SUA)

Council of Foreign Relations (CFR), respectiv Consiliul de Relaţii Externe, a fost creat în anul 1921, de către colonelul Edward Mandell House, consilierul omniprezent şi omnipotent al preşedintelui Woodrow Wilson, ca o predare de ştafetă a Mesei Rotunde. Banca Morgan s-a ocupat de finanţarea sa[1].

Membri săi se întrunesc în sesiuni închise la nivel înalt, pentru a dezbate chestiuni legate de apărare şi teme militare, drepturile omului, ştiinţă şi tehnologie, globalizare, ca şi implicarea opiniei publice în politică şi în societate[2]. Oficial, Consiliul Relaţiilor Externe se defineşte ca un centru de cercetări cu privire la relaţiile internaţionale. În acest sens, raportul său din anul 1999 subliniază următoarele sale obiective:

1. Creşterea înţelegerii în problemele mondiale şi găsirea de idei noi pentru politica externă americană.

2. Transformarea Consiliului într-o organizaţie naţională, pentru a beneficia de abilitatea şi experienţa liderilor la nivel naţional.

3. Descoperirea şi stimularea generaţiei următoare de filosofi şi lideri pentru politica externă[3].

Conform teoriilor conspirative, în spatele caracterului aparent inofensiv pe care îl afişează Consiliul, se ascunde o puternică organizaţiei paramasonică şi una din cheile instaurării guvernului mondial din secolul al XX-lea şi până în zilele noastre. CFR a devenit platforma socială de putere a Americii. Acest consiliu se află deasupra marilor partide politice, la fel ca şi una dintre sursele sale de recrutare, Skull and Bones.

La început, au alcătuit conducerea CFR practic toate băncile internaţionale americane, bărbaţii cei mai influenţi din guvern, comunicaţii, afaceri, marile finanţe, muncă, fundaţii şi mediul intelectual[4].

Printre cei care au acuzat CFR de urmărirea unor interese oculte figurează şi un fost membru al Consiliului, amiralul Chester Ward. Potrivit acestuia, în interiorul organizaţiei există „un grup mult mai mic, dar mai puternic, alcătuit din bancheri de pe Wall Street şi principalii lor agenţi. Scopul lor principal este acela de a obţine un monopol bancar mondial de la indiferent ce putere va ajunge să controleze guvernul global. Această facţiune este condusă de fraţii Rockefeller". Din

rândurile CFR provin numeroşi demnitari din ultimele administraţii americane şi un fost preşedinte, George Bush, tatăl actualului lider de la Casa Albă[5]. Organizaţia are peste 3500 de membri şi foloseşte revista "Foreign Affairs" pentru a-şi exprima ideile pe care vrea să şi le facă publice. Membri americani ai Clubului Bilderberg fac parte şi din CFR, ca şi, încă de la crearea agenţiei, aproape toţi directorii CIA. Toate Administraţiile SUA au racolat membri din rândurile ei.

În anul 1998, când preşedintele Bill Clinton era ameninţat cu destituirea, din cauza scandalului provocat de legătura lui cu bursiera Monica Lewinsky, el a fugit la New York, ca să ceară ajutorul prietenilor lui din CFR, aşa cum a relatat ulterior redactorul şef al „Foreign Affairs", John F. McManus : „Bill Clinton ştie prea bine că a obţinut preşedinţia fiindcă membrii societăţii secrete din care făcea parte l-au ales şi sperau să le ducă planurile mai departe."[6]

Unele medii creştine critică de mai bine de un deceniu existenţa acestor societăţi secrete sau discrete. Jurnalistul James Perloff este unul dintre cei care arată că se duce o luptă îndârjită „între împărăţia lui Iisus şi demonicul guvern mondial: împărăţia Anticristului. Mulţi americani importanţi din *establishment* fac parte dintr-una din taberele de conflict, nu chiar din cea recomandată de Scripturi. Fie conspiratori ori nu, fie conştienţi sau nu de ultimele consecinţe ale acţiunilor lor, puternica lor influenţă a ajutat lumea să se îndrepte spre evenimente apocaliptice." [7] Pe un plan mai puţin spiritual se situează, imediat după alegerile prezidenţiale din 1972, următorul comentariu al profesorului Gary Allen: „Realmente nu există nici cea mai mică diferenţă între vechiul guvern mondial al CFR, partizanul lui Nixon (republican), şi noul guvern mondial al CFR, partizanul lui Humphrey (democrat). S-a schimbat doar retorica, pentru a înşela lumea." Mulţi experţi au continuat să observe acest paralelism între succesivii candidaţi democraţi şi republicani. Un exemplu recent în constituie alegerile prezidenţiale din 2004, în care „s-au confruntat" George W. Bush şi John Kerry, amândoi membri ai Skull and Bones şi ai CFR[8].

Una dintre cele mai cunoscute vedete de la Hollywood, Angelina Jolie, a fost aleasă membră a exclusivistei şi influentei organizaţii Council of Foreign Relations. Potrivit cotidianului american "New York Times", membrii Council of Foreign Relations, cu sediul în Manhattan, au acceptat nominalizarea actriţei, de origine americană. Astfel, ea s-a alăturat unor mari personalităţi din SUA, precum secretarul de Stat al SUA Condoleezza Rice, vicepreşedintele Statelor Unite, Dick Cheney, şi foştii secretari de stat Henry Kissinger, Colin Powell şi Madeleine Albright, economistul Alan Greenspan, Tom Brokaw şi Richard Holbrooke, care sunt de asemenea membri ai acestui consiliu. Singura cerinţă pentru puţinele persoane care sunt numite ca membri ai Consiliului Relaţiilor Externe este ca acestea să se implice activ în chestiunile importante ale lumii[9].

Comisia Trilaterală

În deceniile anilor 1950 şi 60, cu toate eforturile de secretizare a CFR-ului, după treizeci de ani de continuă spălare a creierului, opinia publică americană a început să ridice întrebări cu privire la activităţile CFR-ului. Opinia publică începuse să observe că producătorul american suferă din punct de vedere economic şi era nemulţumit de conducerea de la vârf a societăţii americane. Ca un mijloc de diversiune, David Rockefeller a înfiinţat, în 23 şi 24 iulie 1972, Comisia Trilaterală.

Cei opt delegaţi din partea Statelor Unite care au participat la şedinţa de înfiinţare a Comisiei Trilaterale, în castelul lui Rockefeller, erau cu toţii membri ai CFR-ului. Scopul declarat al acestei comisii este, după spusele ei, „cooperarea trilaterală strânsă pentru a menţine pacea, a administra economia globului, a promova renovarea economică, a diminua sărăcia mondială, permiţând astfel evoluţia paşnică şi liniştită a sistemului mondial global". Cele trei „laturi" sunt America, Europa Occidentală şi Japonia. Prin această comisie de „dezvoltare economică şi comercială" s-a urmărit ca mare parte din averea poporului american să treacă în mâinile bogătaşilor japonezi şi arabi şi această fără să se ascundă naţionalitatea noilor stăpâni ai pământului şi bogăţiilor Americii, astfel încât, dacă muncitorul american se vede pauperizat, să dea vina pe şeicul arab sau pe magnatul japonez şi nu pe bancheri ca Rockefeller şi stăpânii lor din umbră[10].

Cel care a scris Carta Comisiei Trilaterale şi care a fost primul director al acestei comisii (1973-1976) a fost Zbigniev Brzezinski, consilierul preşedintelui Carter pentru securitate naţională. Ca şi colaboratorii lui din Clubul de la Roma, el a propus să construiască o societate după principii asemănătoare cu cele ale lui Karl Marx. Brzezinski recunoaşte cu candoare că pentru a realiza Noua Ordine Mondială, poporul american va trebui să accepte scăderea nivelului de trai. Cele trei „laturi" ale Comisiei Trilaterale, şi anume Statele Unite, Europa Occidentală şi Japonia, sunt regiunile (cu denumirea originală de „regate") 1, 2 şi 3 pe harta Clubului de la Roma.

La înfiinţare, Comisia Trilaterală avea 325 membri: 98 din America, 146 din Europa şi 81 din

Japonia. Fiecare mare corporaţie din Japonia este reprezentată cu cel puţin un director. Aproape toţi reprezentanţii francezi sunt masoni în loja Grand Orient.

Comisia Trilaterală a fost mai bine descrisă de Senatorul Barry Goldwater: „Ceea ce intenţionează trilateraliştii să facă în realitate este crearea unei supraputeri economice mondiale deasupra guvernelor politice ale statelor naţionale afectate. Ca administratori şi creatori ai sistemului, ei vor stăpâni lumea". Cine-şi închipuie că vorbele despre stăpânirea lumii sunt vorbe goale, se înşală. Stăpânirea lumii de către un grup dedicat puterii banului, lipsit de naţionalitate şi loial doar lui însuşi înseamnă pentru ceilalţi lagăre de concentrare, viaţă de mizerie, degradare fizică şi psihică şi genocid după bunul plac al elitei. Comisia Trilaterala cuprinde Statele Unite, Europa şi Japonia pentru că acestea produc două treimi din producţia mondială de bunuri şi pot absorbi restul lumii în sferele lor. Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială sunt braţe ale acestei comisii, care formulează planuri pe 20-30 de ani înainte[11].

Numele Comisiei vine din simbologia masonică: un triunghi în vârfurile căruia stau cele trei ţări care o alcătuiesc[12].

Trilaterala nu este o entitate guvernamentală, ci una „creată de persoane particulare". La fel ca şi în alte societăţi globaliste, majoritatea celor 350 membri sunt puternici, extrem de bogaţi şi îşi exercită influenţa asupra funcţiilor publice, ori chiar le deţin. Toţi fac parte din domeniul afacerilor, mijloacelor de comunicare şi politicii internaţionale. Se întâlnesc o dată pe an, prin rotaţie, în Europa, SUA şi Japonia. Există schimburi permanente între Clubul Bilderberg, Comisia Trilaterală şi Consiliul Relaţiilor Externe[13].

În anul 2002, David Rockefeller a fost numit preşedinte de onoare al Comisiei Trilaterale. Cu acest prilej, din câte se ştie, Henry Kissinger aproape că i-a stors lacrimi proaspătului numit cu discursul său exagerat de sensibil şi plin de laude, foarte asemănător discursurilor practicate în statele care promovează cultul personalităţii[14].

La Universitatea Yale a apărut cea mai enigmatică şi mai renumită frăţie din lume, o favorită a elitei americane. Numele său este "Skull and Bones" („Craniu şi Oase"). „Craniu şi Oase" a fost fondat în 1832. Numele iniţial a fost Clubul Elogian. Creatorul său a fost un comerciant, William Huntington Russell, proprietarul societăţii Russel and Co., o companie de transport care se zvonea că făcea trafic de opium în China, în timpul războaielor opiumului. „Craniu şi Oase" îşi are probabil originea într-o tradiţie ciudată: în timpul întâlnirii lor sub cupola universităţii, membrii societăţii agăţau la uşă un craniu şi două oase încrucişate ca semn să nu fie deranjaţi. Societatea mai e cunoscută şi sub numele de Ordinul Morţii, Steaua Cooperării sau simplu, Ordinul.

În anul 1856, la 24 de ani după fondarea lui, Ordinului i-a fost oferit un lot de pământ în campusul universităţii şi au construit sediul oficial. Este o construcţie de piatră fără ferestre, care există şi în prezent. Ei o numesc „Mormântul".

„Mormântul" e un labirint întunecat întins pe 3 nivele şi o mansardă. E compus dintr-o mulţime de holuri şi birouri secrete, camere cu manechine îmbrăcate în armură, lumânări, fotografii vechi, steaguri, manuscrise, o colecţiei sinistră de oase care se crede că aparţin unor personaje istorice, inclusiv craniul revoluţionarului mexican Pancho Villa şi şeful indian de trib, Geronimo, chiar şi cel al dictatorului panamez, generalul Omar Torrijos. Există şi o pivniţă cu numărul 322 scris pe uşă. Înăuntru sunt doar două scaune şi o masă. Aici candidaţii se spune că se întâlnesc cu „Doamna", un schelet care se presupune că este al Doamnei de Pompadour.

Pasiunea lor pentru oase poate fi considerată de prost gust, dar este totuşi o pasiune nevinovată. Asupra organizaţiei planează o acuzaţie care produce efecte negative în regimul politic occidental controlat de evrei: simpatia faţă de nazişti.

Criticii Ordinului Skull and Bones susţin că nu e de origine americană, ci că ar fi o extensie a unui ordin de aripă dreaptă. Afirmaţia ar putea fi adevărată. William Russel, fondatorul ei, a trăit în Germania, înainte să termine ultimul an la Yale şi a fondat frăţia chiar la întoarcerea în SUA. Se spune că numărul 322, numărul de identificare al ordinului, ascunde un mesaj secret. Numărul 32 reprezintă anul fondării, 1832, iar „2" arată că e a II-a etapă în cadrul unei organizaţii internaţionale.

Alexandra Robbins, absolventă de Yale University şi autoare a unei cărţi în domeniu, spune că societatea ar deţine o colecţie valoroasă de obiecte naziste şi foloseşte la masă serviciul de argint al lui Hitler. O mare parte a liturghiei lor este scrisă în germană: „Wer war der thor, wer weiser, wer bettler oder kaiser, ob arm ob reich im tode gleich." („Cine era nebunul, cine înţeleptul, cerşetor sau rege? Şi săracul şi bogatul sunt egali în fată morţii.")

O parte importantă a complexului militaro-industrial american a colaborat cu regimul nazist german la începutul secolului al XX-lea şi că aceasta a contribuit mult la ridicarea naziştilor la putere.

Acest adevăr istoric e foarte puţin cunoscut, chiar şi în zilele noastre. De asemenea, nu este cunoscut nici faptul că, înainte de război, ordinul s-a implicat în relaţiile germano-americane. Dar istoria are propriile scrieri, iar trecutul se întoarce mereu să ne bântuie. În anul 1930, Prescott Sheldon Bush, bunicul preşedintelui George W. Bush, membru al organizaţiei Craniu şi Oase, promoţia 1917, şi preşedinte al Union Banking Corporation, a început nişte afaceri profitabile cu Fritz Thyssen, mogulul oţelului în Germania, care a hrănit maşina de război a lui Hitler. UBC a fost închisă de preşedintele Truman în timpul celui de al II-lea Război Mondial, sub motivaţia legală prevăzută de Convenţia de Schimburi cu Inamicul. În alte cuvinte, a fost închisă pentru că făcea afaceri cu naziştii. În afară de Prescott Bush, au mai fost membri ai ordinului şi alţi directori ai Union Banking Corporation în New York, inclusiv E. Roland Harriman şi Ellery Sedgewich James.

În anul 1938, P. Bush, pe atunci asociat executiv al Brown Brothers Harriman, a aprobat un împrumut către Germania lui Hitler pentru a-i permite acesteia să importe combustibil de la American Standard Oil. În 1941, anul în care SUA a intrat în război împotriva celui de-al III-lea Reich, Standard Oil, care îi aparţinea familiei Rockefeller şi ai cărei membri aparţineau de asemenea ordinului, aveau 6 petroliere pe drum spre Germania, sub pavilion panamez şi cu echipaj german. Aceste nave transportau combustibil către Insulele Canare, unde se realimentau submarinele germane. În acest timp, soldaţii aliaţi îşi pierdeau viaţa sub gloanţele germane.

Investigatorul Anthony Sutton susţine că "Skull and Bones" nu este o organizaţie americană, ci o ramură a unei societăţi secrete străine. Potrivit expertului, acesta ar fi unul din motivele pentru care discreţia este vitală pentru ordin. Totuşi, lista membrilor ei este o adevărată carte de onoare a societăţii americane. Multe dintre aceste personalităţi sunt adepţi ai modului de viaţă american.

Apartenenţa la „Craniu şi Oase" are în mod cert privilegiile ei. Cel puţin 3 dintre preşedinţii americani au fost sau încă sunt membrii ai ordinului: George Bush senior, George Bush junior şi William Taft. Presupunerea că membri acestui club mânuiesc sforile puterii americane şi prin aceasta toată lumea este susţinută de dovezi substanţiale.

La alegerile din 2004, obiectivele au devenit realitate. Amândoi candidaţii, republicanul G.W. Bush şi democratul John. F. Kerry erau membri ai Ordinului. Acesta înseamnă că înainte să fie propuşi de partide, care în mod normal propun viziuni opuse, amândoi au jurat credinţă aceloraşi principii misterioase. Şi mai rău: împărtăşesc secrete şi promovează iniţiative fără ştirea alegătorilor lor. Întrebarea care şi-o pun cetăţenii americani, dar şi întreaga lume este: Pun membri Ordinului fidelitatea faţă de frăţie înaintea responsabilităţilor lor civice? Studiind organizarea ordinului, suntem serios înclinaţi să dăm un răspuns afirmativ.

Două întrebări se impun ca importante. Cine conduce „Craniu şi Oase"? Până în ce punct pot membri frăţiei să influenţeze deciziile colegilor lor din conducere? Dacă analizăm ritualurile de iniţiere, ne vom face o idee asupra puterii ordinului asupra membrilor de rând.

În fiecare an, 15 studenţi din ultimul an de la Universitatea Yale sunt iniţiaţi. Candidaţii sunt supravegheaţi înainte de către alţi membri care au absolvit tot la Yale. Printre alte criterii de selecţie, se ţine cont de potenţialul lor de a creşte puterea şi prestigiul Ordinului. Două voturi împotriva unui candidat sunt suficiente ca să fie respins.

În timpul iniţierii, candidaţii trebuie să povestească despre toate întâlnirile lor sexuale. În final, trebuie să facă mai multe jurăminte, să sărute picioare şi să bea sânge. Trebuie să stea dezbrăcaţi într-un coşciug şi după ce se masturbează în văzul tuturor celorlalţi membri, jură să nu dezvăluie niciodată apartenenţa la Ordin. Apoi candidaţii fac cunoştinţă cu viitorii lor colegi, care poartă măşti de-a lungul întregului ritual. De faţă sunt membri importanţi ai ordinului, numiţi Unchiul Toby, Cavalerii, Micul Diavol, Don Quijote şi Papa. Ceremonia se încheie cu o petrecere grandioasă care durează multe ore.

Este de reflectat asupra imaginii unor mari personalităţi, inclusiv preşedinţi ai SUA, în astfel de situaţii. Nu cumva sunt ele şi filmate şi stocate? Este o întrebare firească. Oricum, cert este că toţi cei care trec prin acest ritual sunt uşor de şantajat. Toţi fraţii au văzut umilirea candidatului. Astfel, se presupune că nimeni nu va încălca pactul de tăcere al ordinului.

Guvernul SUA şi alte structuri ale statului cuprind numeroşi membri ai ordinului. La aceştia se adaugă diferiţi senatori, congresmeni şi judecători, directori CIA, ai Rezervelor Federale, directori de bănci ca J.P. Morgan Chase. Media americană nu este nici ea diferită: *Time* şi revistele *Newsweek* au fost amândouă fondate de membri ai Frăţiei. Cele mai vechi şi influente familii aparţin aceluiaşi club: Bush, Bundy, Harriman, Lord, Phelps, Rockefeller, Taft, Whitney. Se estimează că în acest moment există circa 800 membri, jumătate

dintre ei activi, ocupând poziţii cheie în administraţie, economie, politică etc[15].

În anul 2001, în Suedia, la Göteborg, a avut loc o importantă conferinţă Bilderberg. Conform ziarului suedez *Expressen GT*, participanţii au abordat atunci criza alimentară, extinderea UE, viitorul NATO, proiectele militare SUA, dezvoltarea globalizării, preluarea puterii de către Silvio Berlusconi şi relaţiile cu China, Japonia şi Rusia.

Lucrările „Bilderberg 2002" s-au ţinut la hotelul „Westfields" din Chantilly, Virginia, între 30 mai şi 2 iunie. „Westfields" se află la numai 7 mile sud de „Dulles Airport", confirmând preferinţa conferinţelor „Bilderberg" pentru localităţile mici (ca Baden-Baden, Versailles, Sintra etc.), situate însă în apropierea unor mari aeroporturi. De la „Dulles Airoport", invitaţii conferinţei „Bilderberg" au călătorit cu elicopterele până la micul heliport privat al hotelului. Închiderea hotelului se făcuse încă de pe 26 mai 2002, când apartamentele fuseseră golite de clienţi şi infrastructura „Bilderberg" a intrat în acţiune. Conferinţa anuală a Trilateralei din 2002 se desfăşurase anterior (între 5 şi 7 aprilie), la Washington. Atât Trilaterala cât şi „Bilderberg" au fost dominate, în 2002, de problema războiului cu Irakul. Aşadar, după cum observăm, războiul din Irak a făcut obiectul unor ample discuţii secrete cu aproape nouă luni înaintea declanşării sale. Jim Hoagland, un invitat obişnuit al reuniunilor „Bilderberg", anunţase acest război în „The Washington Post" încă din 24 martie 2002. Atunci Hoagland a scris că, la Washington, preşedintele Bush luase decizia de a-l schimba de la putere pe Saddam Hussein şi de a distruge regimul său şi de a valorifica enormele rezerve petroliere ale Irakului. „Pentagonul poate intra acum în acţiune şi poate construi planuri de război, cu aceeaşi discreţie cu care a făcut-o în 1990", scria Jim Hoagland[17].

Modul în care îşi „implantează" programele Trilaterala şi „Bilderberg" este foarte bine ilustrat de un interviu al lui Zbigniew Brzezinski, acordat în anul 1998 prestigioasei publicaţii „Le Nouvel Observateur". Contrar versiunii oficiale americane, Brzezinski a dezvăluit în interviul din 1998 că el este acela care a creat, în vara lui 1979, primele structuri teroriste „islamice" care urmau să acţioneze în republicile sovietice musulmane din Asia Centrală, destabilizând URSS-ul. În acest context, a subliniat Brzezinski, CIA i-a susţinut în secret pe mujahedinii din Afganistan „cu circa un an înaintea invaziei sovietice". Pentru aceasta, precizează Brzezinski, el a obţinut de la preşedintele Carter un buget clandestin de 500 de milioane de dolari. Această sumă, ca şi acţiunea lui

Zbigniew Brzezinski

Brzezinski, „nu au fost cunoscute sau aprobate, la acea vreme, de Congresul SUA". Abia în decembrie 1979, când Armata sovietică a invadat Afganistanul, Congresul american a aprobat sumele solicitate de Casa Albă. Brzezinski, „creierul Trilateralei" şi un obişnuit al Bilderberg, susţine că scopul urmărit atunci a fost provocarea invaziei sovietice, „atragerea ruşilor în capcana afgană" după modelul „cursei" în care au căzut SUA în Vietnam, în anii '60-'70. Chestionat de revista franceză asupra „înţelepciunii" fondării „terorismului islamic" din perspectiva celor 20 de ani care trecuseră, Zbigniew Brzezinski a răspuns prompt, printr-o altă întrebare: „Ce este mai important pentru istorie: talibanii sau colapsul Imperiului Sovietic?"[18]

Henry Kissinger, un alt membru de frunte al Trilateralei şi „Bilderberg" a scris în „The Washington Post", la 13 ianuarie 2002 că „...nu există nici o posibilitate de negociere între Washington şi Bagdad, şi nici o bază de încredere că Irakul îşi va ţine promisiunile faţă de comunitatea internaţională". Kissinger a continuat în articolul arătat că „...dacă răsturnarea lui Saddam Hussein este considerată în mod foarte serios, trei precondiţii cred că trebuie mai întâi îndeplinite: a) dezvoltarea unui plan militar pentru un război cât mai scurt, cu puţine victime; b) înţelegeri anterioare asupra structurii politice care să-l înlocuiască pe Saddam; c) suportul militar al câtorva state-cheie aliate". Astăzi apare evident că

Henry Kissinger

Statele Unite n-au reuşit să îndeplinească precondiţiile lui Kissinger. „Înţelegerile" de care se vorbea, au fost divulgate în premieră de agenţia israeliană „Debka". Este vorba despre trădarea „Gărzii Speciale Republicane", respectiv a comandantului său, generalul Safian Al-Takriti, care a dus la căderea rapidă a Bagdadului (cu aeroportul), a oraşelor Mosul şi Kirkuk şi a altor localităţi[19].

La „Bilderberg 2002" au apărut şi divergenţele acute între americani şi europeni, divergenţe care au împiedicat dezlănţuirea războiului din Irak la o dată anterioară celei cunoscute: sfârşitul verii, sau măcar sfârşitul anului 2002, aşa cum sperase Casa Albă şi „likudnicii" de la Pentagon. Sosit la Chantilly sâmbătă 1 iunie 2002, secretarul Apărării, Donald Rumsfeld, a încercat să calmeze spiritele, asigurând participanţii că Statele Unite „nu au nici un plan imediat" pentru războiul cu Irakul. În acelaşi timp, Rumsfeld a dat asigurări conferinţei „Bilderberg 2002" că nu va fi război între India şi Pakistan, state nucleare care îşi mobilizaseră în 2002, armatele la graniţă şi ameninţau cu un conflict de proporţii[20].

Între 15 şi 18 mai 2003, la hotelul „Trianon" din Versailles s-a desfăşurat întrunirea anuală 2003 „Bilderberg". Ea a fost „ascunsă" sub modesta titulatură de „simpozion internaţional" pe afişul pus, până în 14 mai, la intrarea hotelului, ca şi cum ar fi fost vorba de un simpozion oarecare de paleontologie, medicină sau matematică, nu de o conferinţă care avea să decidă, în mare secret, agenda politică, economică, financiară şi militară a lumii în anul care urma. Participanţii la „simpozionul internaţional" de la hotelul „Trianon": Henry Kissinger, Madeleine Albright, Richard Perle, Kenneth Clarke, David Rockefeller, Javier Solana, Regina Beatrice a Olandei, Franz Vranitzky, Regele Juan Carlos şi Regina Sofia, Evgheni Primakov, Evelyne de Rothschild, Karel Kovanda, Paavo Lipponen. Printre alţi zeci de preşedinţi de mari bănci, conducători de concerne transnaţionale, baroni de presă, laureaţi ai Premiului Nobel, lideri ai celor mai industrializate şi bogate state, generali etc. Într-un cuvânt, elita financiară, politică, economică, militară şi tehnologică a lumii occidentale. Hotelul „Trianon Palace", de 5 stele, unul din cele mai exclusiviste din Franţa, era înconjurat din 14 mai de două cordoane ale Poliţiei franceze specializate în spargerea manifestaţiilor, lupte de stradă, combaterea revoltelor, CRS, formaţiune de elită a Poliţiei franceze. Colin Powell a sosit sâmbătă, 17 mai 2003, după vizitele întreprinse în Germania şi Orientul Apropiat (Israel, Siria). O figură centrală a conferinţei a fost, în acel an, Richard Perle, „arhitectul" agresiunii din Irak. Ziaristul Seimore Hersh a dezvăluit în „New Yorker" că Richard Perle s-a întâlnit în Franţa, în mare secret, la începutul anului 2003, cu traficantul de arme saudit Adnan Kashoggi, tranzacţionând armament pentru firma sa. Dezvăluirile de presă l-au obligat pe Perle să demisioneze din funcţia de conducere a Comitetului pentru Relaţii Politice al Pentagonului, rămânând însă membru al acestui organism[21].

Hotelul „Trianon" a lăsat în zilele conferinţei imaginea unei clădiri asediate. Ferestrele au fost acoperite, de teama fotoreporterilor. Rupert Murdoch şi Conrad Black, magnaţii mass-media din cadrul „Bilderberg", nu s-au arătat deloc ofensaţi de tratamentul aplicat presei. „BBC Radio 4" şi ziarişti independenţi din Norvegia, Islanda sau Turcia au anunţat realizarea unor documentare despre conferinţa „Bilderberg". Din toată această zbatere s-a prefigurat tematica „Bilderberg-2003". Problema centrală a reuniunii a fost „reconstrucţia Irakului" şi confruntarea marilor puteri pentru a smulge câte ceva din mâna americanilor la acest capitol. Cu toate că Irakul avea mari datorii către Rusia şi Franţa, peste 16 miliarde de dolari, iar faţă de alte state avea datorii care însumau peste 100 de miliarde de dolari, conferinţa „Bilderberg-2003" a încercat să stabilească un echilibru, prin care statele mari îşi vor putea recupera cu certitudine datoria,

ca bază a „împăcării" cu Statele Unite. Celelalte state, mai mici, vor fi nevoite să mai aştepte, sau obligate să renunţe la datorii, cum a fost cazul României. A doua temă foarte importantă a conferinţei „Bilderberg-2003" a fost stabilirea următoarei ţinte a Statelor Unite de pe „Axa răului": Siria, Iran sau Arabia Saudită. Planul pentru invadarea Iranului a ajuns chiar într-o fază de definitivare la Pentagon. Motivele invocate de Statele Unite pentru această proiectată nouă agresiune sunt binecunoscute: dezvoltarea unor arme de distrugere în masă, precum şi presupuse legături ale Iranului cu terorismul. Iranul se află actualmente sub o constantă presiune diplomatică americană. Prima fază din ecuaţia invaziei, în concepţia Casei Albe, a fost mai întâi cea de a crea presiune diplomatică, apoi de aplicare de sancţiuni economice, apoi urma să aibă loc faza „operaţiunilor speciale" („deep enemy penetration"), iar la sfârşit, invazia militară. Pentru

Jacques Chirac

moment, conferinţa „Bilderberg-2003" a hotărât ca Statele Unite să trateze „diplomatic" criza din relaţia cu Coreea de Nord[22].

Dincolo de subiectul central al conferinţelor anuale „Bilderberg", există şi alte teme de dezbatere. La conferinţa „Bilderberg-2003" de la Hotel „Trianon Palace" din Versailles, preşedintele francez Jacques Chirac, care a rostit cuvântul de inaugurare joi, 15 mai 2003, a încercat să calmeze recentele tensiuni dintre americani şi europeni legate de războiul din Irak, amintind participanţilor că, în ciuda divergenţelor, Statele Unite şi Europa Occidentală sunt „aliaţi tradiţionali". Astfel a fost introdusă în discuţie una din preocupările „Bilderberg-2003": reconcilierea dintre Statele Unite şi partenerii europeni, după terminarea războiului din Irak şi o „reconstrucţie" a Irakului care să satisfacă toate părţile. Într-un articol din 17 mai 2003, James Tucker Jr şi Christopher Bollyn au scris în „American Free Press" că o altă temă de dezbatere din agenda „Bilderberg 2003" a fost armata Uniunii Europene, o armată independentă de NATO. Atât Statele Unite cât şi secretarul general al NATO, George Robertson, au pledat împotriva unei armate care, după părerea lor, nu ar face decât să dubleze rolul armatei NATO. Americanii se tem şi că, dispunând de o armată proprie, europenii din UE ar scăpa de sub tutela Washingtonului şi, în perspectivă, ar putea să integreze în armata europeană şi armata Rusiei. Ceea ce ar schimba fundamental raportul de forţe din Europa, ar submina NATO şi ar lăsa fără suport extinderea bazelor americane în Europa de Est. Proiectul pentru o armată a UE a rămas, de aceea, în suspensie, necesitând noi discuţii şi lămuriri. Europenii s-au arătat la conferinţă extrem de sceptici faţă de pretenţia Statelor Unite de a controla petrolul irakian în „beneficiul" poporului din această ţară. „Cine sunt ceilalţi beneficiari?", au întrebat tranşant europenii la Hotel „Trianon". Deoarece „reconstrucţia" Irakului, aşa cum s-a stabilit, se va plăti cu petrol irakian, europenii au pus şi altă întrebare: „Câte megacontracte vor reveni Europei?" Se ştie că „partea leului" la reconstrucţia Irakului va reveni câtorva firme americane, susţinătoare financiar ale republicanilor în alegerile din 2000: „Bechtel", „Halliburton" (cu subsidiara sa „Kellogg, Brown&Root"), „Fluor", „Louis Berger" şi „Parsons". Discuţii aprinse au stârnit şi situaţia din Orientul Apropiat, conflictul israeliano-palestinian şi „foaia de parcurs" propusă de Colin Powell. La data când a avut loc momentul „Bilderberg", primul ministru israelian, Ariel Sharon, a respins orice compromis pe tema unui stat palestinian independent şi a unei retrageri, fie şi

limitate, din teritoriile ocupate (Cisiordania şi Fâşia Gaza). „Foaia de parcurs” propusă de americani nici măcar nu prevedea o retragere generală a Israelului din teritoriile ocupate, ci doar abandonarea aşezărilor construite de Israel în teritorii după data de martie 2001. După conferinţa „Bilderberg-2003”, Ariel Sharon şi-a nuanţat însă poziţia, acceptând totuşi „foaia de parcurs” şi ideea unui „stat palestinian independent”, în 2005, dar un stat cu „graniţe provizorii”, după cum a ţinut să precizeze premierul israelian[23].

În concluzie, se poate afirma că la Conferinţa „Bilderberg-2003” s-a acceptat că 2004 va fi anul războiului Statelor Unite cu Iranul, dar că acest război va fi altfel pregătit „diplomatic” decât cel cu Irakul, pentru că americanii şi vest-europenii să nu mai lase, în public, imaginea divergenţelor, ci a convergenţei de opinii. „Reconstrucţia” din Irak şi soarta petrolului irakian urmau a fi rediscutate şi negociate de americani şi europeni. „Foaia de parcurs” propusă de SUA şi susţinută de „Bilderberg” a înregistrat un mic succes, fiind în cele din urmă „acceptată” de guvernul israelian, sub rezerva, mai sus arătată, a unui „stat palestinian independent”, cu „graniţe provizorii”. Problema unei armate a UE este, deocamdată, inacceptabilă pentru Statele Unite şi necesită noi discuţii. O caracteristică a ultimelor conferinţe „Bilderberg” s-a confirmat şi la reuniunea de la Hotel „Trianon”: deschiderea organizaţiei faţă de fostele state comuniste din Europa de Est. Rând pe rând, la ultimele conferinţe anuale „Bilderberg” au fost aduşi în organizaţie Anatoli Ciubais (fost prim-ministru rus), cehul Karel Kovanda (şeful misiunii Republicii Cehe la NATO), în ciuda scandalului foarte recent de spionaj în care a fost implicat Kovanda, precum şi polonezii Andrej Olechowski şi Hanna Suchova (fost ministru al Justiţiei). La Hotel „Trianon”, la lucrările conferinţei „Bilderberg-2003”, a fost invitat, pentru prima dată, şi o personalitate din România, guvernatorul general al Băncii Naţionale, Mugur Isărescu[24]. (Va urma)

Bibliografie

Alexe, Vladimir, *Conferinţa „Bilderberg-2003”/ Bilderberg 2003 Conference*, în *Ziua*, 2003, nr. 2741, 21 iunie.

Alexe, Vladimir, *Pretextele false ale războaielor preventive/ False cover of the preemptive war*, în *Ziua*, nr. 3864, 24-02-2007, f.n.

Coruţ, Pavel, *Cartea adolescentului/ Teenager's book*, Editura Gemenii, Bucureşti, 1994.

Kuhlen, Os, *Sistemul Ocult de Dominare a Lumii. Istoria Secretă a Umanităţii/ World domination occult system. The secret history of humanity*, Editura Saeculum I.O., Bucureşti, 2002.

Martin, Cristina, *Clubul Bilderberg. Stăpânii lumii/ Bilderberg Club. World rulers*, Editura Litera Internaţional, Bucureşti, 2007.

Roşu, Viorel, Dr. Camelia Roşu, *Dezvăluiri cutremurătoare despre modul în care Francmasoneria caută să distrugă România/ Freemasonry look for Romania destruction*, Editura Antanta, Braşov, 1997.

Sora, Steven, *Conducătorii Americii şi Societăţile Secrete/ American rulers and secret societies*, Editura Elit, Iaşi, 2004.

Waite, Arthur Edward, *The Mysteries of Magic : A Digest of the Writings of Eliphas Levi*, Editura *DeLaurence, Scott and Company*, Chicago, 1909.

Note:

1. Cristina Martin, *Clubul Bilderberg. Stăpânii lumii*, Editura Litera Internaţional, Bucureşti, 2007, p. 92.
2. http://www.cfr.org/about/, 12-05-2008.
3. Cristina Martin, *op. cit*., p.9 3.
4. *Ibidem*, p. 94.
5. http://transilvanian.blogspot.com/2004/09/teoria-conspiratiei.html, 12-05-2008.
6. Cristina Martin, *op. cit*., p. 95.
7. *Ibidem*, p. 95.
8. *Ibidem*. p. 95.
9. http://www.atac-online.ro/28-02-2007/Angelina-la-Council-of-Foreign-Relations.html, 12-05-2008.
10. http://www.dezvaluiri.go.ro/comisia.htm, 12-05-2008.
11. http://www.dezvaluiri.go.ro/comisia.htm, 12-05-2008.
12. Cristina Martin, *op. cit*., p. 97.
13. http://www.trilateral.org/about.htm, 12-05-2008.
14. Cristina Martin, *op. cit*., p. 100-101.
15. Rolă de film, *Secret Societies. The dark scheme of power*, film documentar în regia lui Rodrigo H. Villa, anul 2007.
16. Cristina Martin, *op. cit*., p. 156.
17. Vladimir Alexe, *Conferinţa „Bilderberg-2003”*, în *Ziua*, 2003, nr. 2741, 21 iunie.
18. *Ibidem.*
19. *Ibidem.*
20. *Ibidem.*
21. Vladmir Alexe, *art.cit.*
22. *Ibidem.*
23. http://www.geocities.com/ORGSECRET2004/-comisia_trilaterala.html, 25-03-2008
24. *Ibidem*.